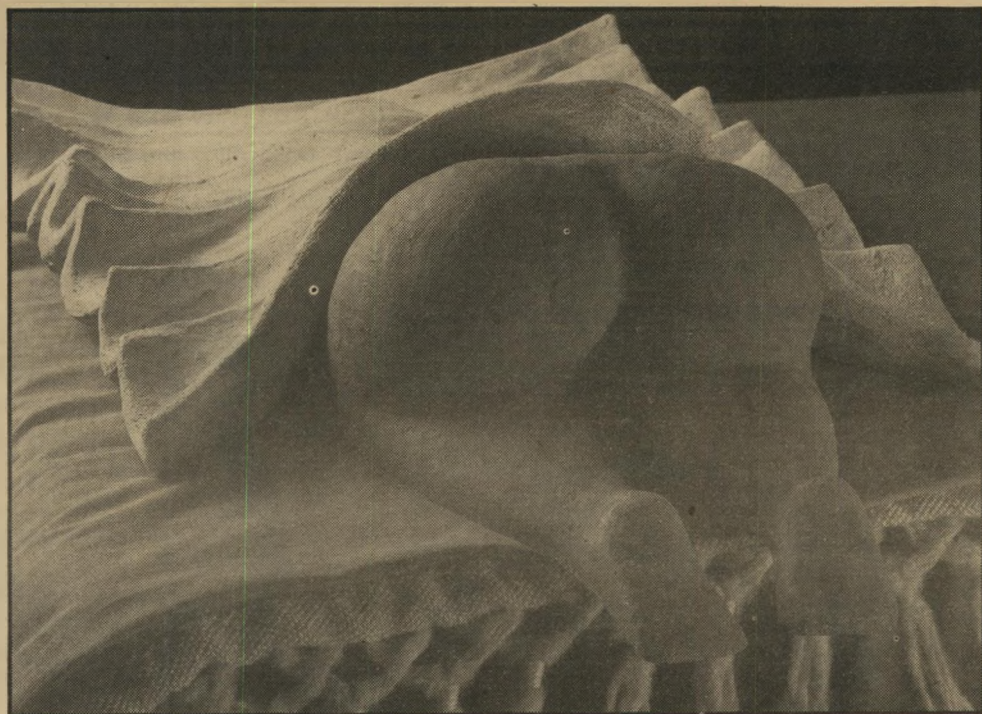

היא, הוא והסדין

האווירה האינטימית של חדר השינה, סערתיחשים וארוטיקה, תמימות ונועזות, אהבה ואנרגיה. ומנגד — תחושת הכריות, העצב והריקנות, האדם הנכנס אל החיים, ובורח מהם, מתמלא ומתרוקן, חושף עצמו, ומסתתר מעין רואה... הם המייחדים את אסופת יצירותיה הפיסוליות של מזרמיניץ — שיחוח בחימר — היא, הוא, הסדין וכל היתר. כותב ארט פלוס כמבוא לאלבום המהווה, שבו צולמו וכונסו פיסולי החימר של מינץ.

נקודת-המוצא לסידרה היא פיסת בד הלבשת צורה ופושטת צורה, מת-רוממת וצונחת, מזנקת ומזרקת כמיכינה צורני פאלי, מתנפחת ורובצת בדמותיחם. משתטחת כסדין ועוטפת כשמיכה, יוצרת חיתולים והופכת לתכריכים. יצירות אלה, ועוד רבות אחרות, הן מעשה ידיה האמונות להפליא של מזרמיניץ, שבשולי הצילומים גם רשמה בכתיבירה מהירהוריה במהלך היצירה.

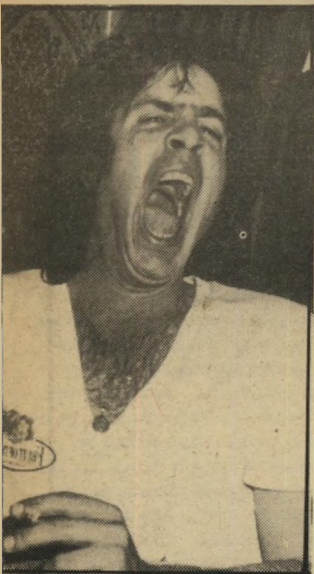
הגיג לדוגמה: "תכונה נשית היא לחוש צורה, הנצמרת לצורה אחרת —

"יצרבים" — פסל חימר של לאה מזרמיניץ מע האצבעות בחימר מעניק תענוג חושני

טוב נבות בעד ארצנו

קטעים, שירים ומה לא, בהצגת קברט חרשה מפרי עטו של יהונתן גפן, המתייחסת הפעם לאהבה היהודית לאופרות-סבון, לדיכאון המסיכות, לאימפריה הנוערת, למדינה הלוטריסטית, לחיילים והאלות, לאנשי המנגל

עלמה טיהר, תעלים היה

יהונתן גפן מדינה לטוטמית

הנפלאים, לילדי-הזבל ולאכולוציה של דרווין. כמופע טוב נבות בעד ארצנו משתף גפן פעולה עם זמרת וקומיקאית צעירה בשם גני תמיר. המופע מועלה, לדבריו, בשיתוף עם מטה הגיגות ה'1 ובנק' ה'4, החוגג את חגיגות ה'40 שלו.

באות מאהבה

כשהודית רביץ ונורית גלרון משתפות פעולה, מתחילה החגיגה. הפעם זה קרה באולם הקאמרי ביום השישי האחרון, מ'1 אחרי חצות ועד 4 לפנות בוקר. שתי הגראציות של הזמר העברי שרו ברואט וכל אחת לחוד, ונתנו ממירטב הלהיטים שלהן — ישנים וחדשים.

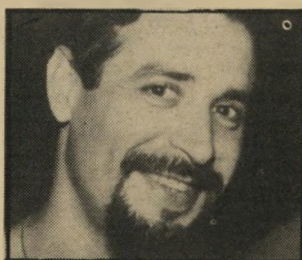

זמרות רביץ וגלרון שמה ב.קאמרי

אולם הקאמרי היה מאוכלס בעיקר בכניי-נוער, שחלקם הגדול עמדו בקימת הבימה, רקדו והדליקו נרות. אחרי הדואט העצוב של יהודה פליקר ושלמה ארצי, היה הרואט של גני רון ורביץ שמה, לשם שינוי.

אני אוהבת את המגע בין רברים צמר דים. ועוד הגיג של מינץ: "הסדין יודע הכי טוב את העובר עלינו במהלך חייו."

אחרי שרואים את עבודת-החימר של מינץ, מתחילים להאמין לכל סדין.

שלמה גרוניך פגישה מרגשת בנפאל

בכורה חרפעמי של יצירה מיוחדת שנכתבה להרכב של תזמורת קאמרית. היצירה קטנדרה משלבת מוסיקה ניאורקלאסית, רוק, ג'אז ומוסיקה אתנית מאזור היסהתיכון. היא נכתבה בעיקבות פגישה מרגשת בנפאל בין שלמה גרוניך לבין ילד נפאלי בן 9 ושמו קסנדרה. מלבד קסנדרה יושמעו בהופעת בכורה גם יצירות קצרות, בעלות אופי קליל, המכונות "סוכריות מוסיקליות". האורחת בתוכניתו של גרוניך תהיה הזמרת דפנה ארמוני.

השראה ושמה קסנדרה

את לילותיה העשנים של יפו (לילות יפו) ינעל שלמה גרוניך בקונצרט

כל הבובות, כל הסוכריות, כל החיילים

כשנגמרות האהבות / מתחילות המ' חלות / במקום גלולות / באים הכדורים / הורמונים והוורידים / כמקום פגישות חשאיות בשעות משוגעות / מגיעים בשעות קבועות למעברות / לבריכות שתן וטחורים / פעם היו סערות / עכשיו רק נשירת שערות / כשנגמרים הליטור / פים / מתחילים הטיפולים... זהו רק קטע ממחשבות מתמצות בספרה הראשון של נעמי גרא — כרטיס ביקור — ויש הרבה כאלה,

נעמי גרא עול אהבות חשאיות

המלווים גם אימרות-כנף של הוגי ריעות ומחואים ירועיים. ככל החפצים שבגללם הילדים בויים / כל הבובות / כל הסוכריות / כל החיילים... אני מודה, בדיפודף ראשוני קצת רתעתי. רק סיפרי-שירה חסרים בקיץ חם ומעיק זה. ועוד פרייביכורים במפולת סיפרי-שירה היוצאים לבקר רים, כפיטריות לאחר הגשם. לשימחתי נכתבו ששורות. שירה כחום יולי-אוגוסט, חמו שמית-פוך על פרוות הדוב.

כרטיס ביקור של נעמי גרא איננו ספרי-שירה כמובן המקובל. גרא חושבת, מתמצתת, משקיפה ומרווחת, כותבת דברים שלכאורה מובנים מאליהם וללא כל יומרנות פיוטית. ועם זאת, כאילו נאמרו לראשונה ובפשטות הר-

הילד הזה הוא אטלס

מתגלגלים ממספר למספר, וכל אחד מוסיף או גורע כיד טעמו, הבנתו ורימי יונו... הספר אמנם לא יצא אתמול ממכשיר הדפוס, ואת רוב הסיפורים המכונים ככר שמענו בילדותנו בגיורסה זו או אחרת. גדולתו של אטלס בכך שכיום את הסיפורים עבור ההורים העיצבים שאיבדו את הלהט והסבלנות שבי סיפור מעשיות בעלי-פה, והצליח לשמר בהם את הרעננות והחיות של המעשייה, כאילו סופרה בפעם הראשונה. והרי זה כוחה של מעשייה טובה.

תחושת הראשוניות מלווה את כל 12 המעשיות, ובעיקר את המעשיות המשעשעות במיוחד על האיכר שרצה להיות עקרת-בית ועל מרק הגרזן. חלקן של המעשיות מחורזות, ואי אפשר שלא להתקנא בחריזה הוורירטואוית של אטלס, שאף לא תפר אחד נותר בה גלוי. לואת אני קוראת מלא כת אמון.

ימשיך אטלס לטעון שהוא לא, אנהנו בשלנו נמשיך להאמין שהוא כן. ובינתיים, עד לצאת הספר, נתמוגג על שורות אטלסיות חדשות: "הילדה שאני אוהב / אוהבת ילד אחר / ואולי בגלל זה אני אהיה משורר..."

היורה אטלס הוא מחלוצי הכתיבה המדוברת לילדים, הישירה והיומירית, אך הנקיה מכל סלנג חנפני ואופנתי. אבל לפעמים, כשתוקפים אותו הגעועים לשפה עצמה, ולאבי הפיתגמים והמיתומים — חנניה רייכמן (מי שליווה את אטלס בילדותו), הוא קם ואוסף מן הזיכרון סיפורים שאהב, ומכנס אותם בכותרת אחת סיפורים שאהבתי. בהקדמה ל-12 הסיפורים המענגים שאסף, הוא מזהיר את הקוראים הצעירים ואומר להם: "אם תפגשו סיפור מוכר ודאי יהיה שוני בינו לבין הגירסה שאתם מכירים, וזה בסדר גמור, דרכם של סיפורי-מעשיות שהם

אולי מטעמי-צניעות, ואולי מטעמי השמורים עימו, ממשיך יהודה אטלס לטעון בעקשנות שהוא לא משורר, אבל מי שכתב את הספר הילד הזה הוא אני, הוא משורר ועוד איך. ואם אחרי צאת סיפרו הבא — ספר שירים לילדים (שיראה אור בקרוב),

אוייה. "הקושי בחיי הנישואין הוא לשמוע תמיד / אותן בדיחות / אותם סיפורים ואותן חכמות ולשתוק..." נעמי גרא כותבת על הרחוב הישראלי, על אהבות חשאיות, על אהבות שנגמרות, על סבתות טובות, על כדרי רותן של נשים, ולהבריל אלף אלפי הברלות, על אריק שרון ועל לבנון. אני מאמינה לכל מילה של גרא. או לי בשל אופן הכתיבה, שהיא על גבול הדיווח הישיר, הפטור מן ההתחבטות הקשה שבכחירת המילה המעובדת המיוסרת משהו. ובמחשבותיה המתוממתות היא מצליחה אף לרייק ולאשש מצבים יומיומיים ולהניח עליהם את האצבע. ונותרת המועקה.

אצל המשורר זה יהפוך עם הזמן לחומרי שיר, אולי פוליטי, אולי לא, אבל קשה ונפתל, אצל הפובליציסט יהפוך לאבן-קלע ואצל הפוליטיקאי... לא כדאי להיכנס לזה. נעמי גרא אומרת הכל ללא כחל ושרק, כאילו היתה זו שיחה אינטימית, ועדיין נותרת העוצמה: "על הגופות נשארות הדיסקיות / בלי רדגות / בלי מדים / עם מיספרים חרוטים / אשר מאשרים / הם חיו". צר לי שגרא לא השכיחה לברור את מחשבותיה דמויות השיר ובחרה לכנס את כולן, אך כיוון שהבר רב הוא מן המוצק, יסולח לה.

איור של דני קרמן מתוך "סיפורים שאהבתי" סיפורים מהדברון